

Едуард Дајч

Повраћак позоришта писцу

Позориште је настало у кентаурским лечилиштима, заправо у амфитеатру испред кентаурских пећина у оквиру *тхеатротерапије* која је уз *музикотерапију* на Аполоновој лири, *хелотерапију* (сунчање), *таласотерапију* (пливање у мору) и *физиотерапију* (атлетику) било начин лечења оних урођених мана као што је менингокела и миоменингокела (“човек слон”). Мајка би када би се родило дете са таквим поремећејем, односила своје чедо до улаза у кентаурску пећину и тамо га остављала на бригу других кентаура. Оно би постепено одрастањем од пацијента постајало лекар. Дакле, прва фаза позоришта је кентаурска *тхеатротерапија*.

Друга фаза позоришта је театромахијско позориште (борба позоришта), заправо позоришно такмичење пошто су Грци у свему што су могли волели да се такмиче. Дакле, као што је кентаурска физиотерапија прерасла у атлетске Олимпијске игре, тако је кентаурска театротерапија прерасла у театромахију. Дrame поставља и први је глумац, протагонист (први борац), сам писац под условом да је жив. У тим

су се театромахијама прославили Есхил, Софокле и Еврипид о којима не треба трошити речи.

Трећа фаза позоришта је нужним начином морала настати због извођења великих драма мртвих песника трагичара. Тако је настало редитељско позориште које је постепено обухватало и драме живих писаца и то је трајало све до данашњих дана.

Четврта фаза позоришта је нужно морала настати због засићености публике субјективним редитељским доживљавањем комада мртвог писца који се јасно не може бранити и то је такозвано посредитељско позориште у коме учествују сви осим писца. Дакле, не само глумци, већ и сценски радници, костимографи, а некад и портири и гардеробери. Та фаза је настала у очају, те је осуђена на скору пропаст и нужни долазак пете фазе, односно фазе којом је циклус започео. Не, наравно кентаурско позориште, већ театромахијско позориште. Повратак позоришта писцу као што смо у наслову рекли настаје јер нема се више куд, те је најбоље дакле да писци

постављају своје комаде, играју прву улогу (протогонист) или евентуално другу (дефтерогонист) или трећу (три-тогонист). Нека се такмиче и нека најбољи победи.

Дакле, исти је корен психијатрије, музике, театра, атлетике, а то је кентаурско лечилиште. Лечење је у бити свих ових грана и зато је Перикле рекао: “Цео полис, цела Атина, је болесна. Требало би је лечити teatro и музикотерапијом.” Она је тако изашла из кентаурских пећина и преселила се у

амфитеатре и театре односно постаде театромахија, као што је од физиотерапије настала атлетика и атлетска такмичења у разним Немејским, Истмаским и Олимпијским такмичењима. Занимљиво је поменути да је последње кентаурско лечилиште затворено крајем XIX века!

Ето толико за сада од мене, Ваш
Др. Едуард Дајч Геролиматос
позоришни писац него шта

